

așa și sufletul meu aleargă de dor după Tine, Dumnezeul meu". De aceea, deci, fiindcă ați găsit izvoarele în această cetate, așteptați pe Cel care va scoate pentru voi apă din fântânile cele tainice.

Cine sunt, așadar, cei care scot această apă sensibilă? Suntem noi, cei care am primit învățătura. Fiindcă apa acestui izvor tainic este, deci, Sfânta Scriptură, iar ciubărul este propovăduirea noastră, să purtăm în față propovăduirea cuvântului dumnezeiesc.

Aici este locul de predicare al îngerilor, fiindcă din acest loc au vorbit Apostolilor, spunându-le: „Nu căutați pe Cel viu între cei morți; a înviat, nu este aici”.

O, tainele cele nemuritoare! îngerii au fost puși ca martori ai învierii, fiindcă profeții nu au fost crezuți de către iudei. Mulțimea soldaților păzea mormântul, iar saducheii credeau că mărturia îngerilor va fi considerată drept mincinoasă. Paznicii erau împotriva, după cum saducheii cu ușurință spuneau minciuni, înspăimântați [fiind] de pedeapsă, căci au ucis Bărbat nevinovat, prin răstignire. Au încercat, deci, să ascundă adevărul de Apostoli, ei care încercau să lucreze împotriva lor.

Care a fost, deci, motivul pentru care giulgiurile au fost găsite în mormânt, dacă nu cumva pentru a arăta că cei care înviază din morți nu au nevoie absolut deloc de hainele celor de pe pământ? Dar voi prezenta și mărturia pe care fericitul David o spune despre Hristos, că atunci când va învia va purta îmbrăcăminte cerească: „Domnul împărătește, întru podoabă S-a îmbrăcat”. Că acest cuvânt a fost profețit pentru Învierea lui Hristos este limpede, deoarece după înviere, [Hristos] a spus: „Mi S-a dat toată puterea în cer și pe pământ”. Purtând, așadar, podoabă împărătească, a disprețuit nimicnicia hainelor pământești. De ce însă giulgiul era la o parte, separat de mahramă? Fiindcă în acesta se vedea dovada preoției, deoarece pe cap se oferă harul Duhului Sfânt. Giulgiul descoperă, deci, cele două rânduieli la înmormântarea Mântuitorului: rânduiala poporului și rânduiala preoților, fiindcă au o lucrare specială. Le-a lăsat, dar, pe acestea în mormânt, nu numai ca să fie un indiciu al învierii Sale, ci și pentru binecuvântarea

noastră în Biserică. Așa cum Ilie, atunci când a fost ridicat [la cer], a aruncat cojocul lui Elisei ca să-i fie spre ajutor, în același fel și Hristos, când S-a urcat la ceruri, a lăsat veșmintele Sale Apostolilor, ca împreună-moștenitori ai harului. A lăsat giulgiul și mahrama Apostolilor, pentru rânduiala Bisericii. Să vină piatra ca un martor al învierii. Așadar, de ce somn adânc au fost stăpâniți paznicii care dormeau la vremea în care piatra a fost îndepărtată de la gura mormântului? Aveau nevoie de caznale și cârlige, de dălți și de diferite unelte din fier, ca să poată da la o parte piatra, care era blocată cu pene. Cum, deci, se susține cuvântul: „De vreme ce ucenicii Lui au venit, L-au furat și au fugit”? Eu însă vă dovedesc și din Vechiul Testament despre această piatră, că va deveni un martor mare, astupând [gurile] dușmanilor] în numeroase feluri. Fiindcă și Iacov a uns cu ulei piatra, fără să arate nimic altceva decât alegerea celor care vor deveni martori ai pietrei. Și Moise, în pământul Madian, a fost slăvit de către piatră, care a dat mărturie că el are putere împărătească. Și Samuel a spus că, pe această piatră, Dumnezeu S-a făcut ajutorul nostru; și a numit această piatră Eben -Ezer, care se tâlcuiește „Dumnezeu ne-a ajutat nouă”.(...)

Desfătându-ne noi cu adevărat, prăznuind începutul învierii noastre, să-L slăvim pe Dumnezeu, Căruia se cuvine slava în vecii vecilor. Amin.

(Sfântul Efrem Sirul, "Erminii scripturistice", Editura Doxologia)

Disc de aur marcând locul Crucii pe Golgota, dăruit de Șerban Cantacuzino, domnul Țării Românești (1678-1688). Se păstrează în biserica Sf. Mormânt, Capela Calvarului, foto.